

Kedves Olvasó,

mint afféle sokat megélt emberek, biztosan egyetértünk abban, hogy igaza van a régi mondásnak: nem az iskolának, hanem az életnek tanulunk. Akkor persze nem igazán értettük, hogy mi is lenne a különbség. Az iskola (bármilyen iskola) nagyon is valóságosnak látszott, egyszerűen abban a hiszemben voltunk, lehettünk, és lehet ma is minden diák, hogy az iskola maga az élet.

A főiskolán, egyetemen kezdi csak érzékelni az iskola és az „élet” közötti különbséget. Ha közvetlenül is középiskolából került be az egyetemre, akkor kevésbé, ha már dolgozott (még ha nem is választott majdani szakmája közelében), akkor jobban. Úgy fogja találni, hogy az egyetem mégis „csak” iskola, (szóval nem az igazi, nem feltétlenül éles), de többé vagy kevésbé „életszagú”.

Az egyetemista egyre inkább a még nem igazán ismert „nagybetűs” élet innen-onnan megismert követelményei felől kezd magára tekinteni, és nemcsak magára – egyetemére is. És az a gyanúm, hogy amikor egyre „életszagúbb” közeget kíván maga körül, akkor valójában éppen a klasszikus mondás megvalósítását kéri számon: azt szeretné, ha hagynánk őt az életnek tanulni.

A példa kedvéért: a marketing oktatása kapcsán – de azt hiszem, ez általában

igaz az üzleti tudományokra –, nagyon sokszor merült fel a múltban is, és kerül elő valamilyen formában most is az a kérdés, hogy mennyire gyakorlatias a felsőoktatás. Gyakran az a látszat, hogy „az élet” kész, a hétköznapi gyakorlat számára azonnal használható prakticistákat követel. Saját tapasztalataimra is vissza tudok gondolni: mint gyakorló vállalati vezető, én is sokat bosszankodtam akkor, amikor a friss diplomásnak nem volt a kisujjában, amit pedig szerintem már meg kellett volna tanulnia. Az ember ilyenkor hajlamos megfélemezni magát, és nagyon lesújtó hangon érdeklődni, hogy mi az ördögöt is tanítanak vajon az egyetemen. Az egyetemi oktató pedig – ha mégoly gyakorlatias beállítottságú is – mindig új és újabb ismeretköröket tud megnevezni, amiknek feltétlenül benne kell lennie egy korszerű egyetemi tanrendben, ami nélkül bűnös felelőtlenség diplomát adni a fiatalok kezébe. Ugyanezt a problémát persze másképpen is meg lehet fogalmazni, például: generalistát adjunk-e az üzleti életnek, vagy specialistát. Vagy: mennyire legyen, lehet „kész” a fiatal, egyetemi padokból kikerülő szakember? Ezek nagyon fontos kérdések, de nem itt van a lényeg. Ugyanis *nincs* kész szakember. Stádiumok vannak, meghatározott tudás- és készségszintek, amik a tanultság és a gyakorlat eredményei. Visszatérve a kiinduló gondolathoz: mindig az élet vizsgáztat, de nincs tétel és nincs felkészülési idő. Az iskola – értsd: az egyetem – akkor működik jól, ha az ifjú, akinek vizsgáit sikeresnek minősítette, az élet hétköznapijaiban is produkálja az adott pillanatban éppen szükséges tudást és reagáló-képességet. Akkor büszkélkedhet egy kicsit az iskola is – szerényen meghúzódva a háttérben: lám, az ifjú nemcsak nekem tanulta meg a leckét. Azért ez a kicsit elérényült hang, kedves Olvasó, mert az intézményeket is az élet vizsgáztatja, és most jó alkalom kínálkozik a mi intézményünk számára is, hogy megnézzük képzeletbeli kalkulusainkat. E folyóiratszám megjelenésének napjaiban ünnepeljük ugyanis annak a huszonöt éves évfordulóját, hogy megkezdődött Pécssett is

a nappali tagozaton a közgazdászképzés. Szeretnénk felhőtlenül örülni annak, amit eredményünknek mondhatunk, és igyekszünk nem elkövetni az elkerülhető hibákat. Azt, hogy mi jól tanulunk-e az életnek, azt elsősorban egykori hallgatóink sikerein kell lemérnünk és azon kívül a magunk mindenkori helyzetén.

Sikeres embernek azt tartjuk – mert az alkalmazkodik jól a környezetének kihívásaihoz és a kínált lehetőségekhez –, aki gyorsan képes beilleszkedni, amikor arra van szükség, és képes megragadni a kiemelkedést kínáló lehetőséget. A tudáson kívül a felfogást, a gondolkodásmódot tudjuk ehhez megadni, magunk is ezek segítségével igyekeztünk fejlődni.

A „nagy kísérletnek” ugyanis, amely a közgazdászképzés pécsi indításával vette kezdetét, még közel sincs vége. A JPTE Közgazdaságtudományi Kar negyedszázados történetét a fellendülések és a természetesen jelentkező válságperiódusok egyaránt jellemezték. A mostani – szokás szerint nehéz – helyzetben az adja a biztatást, amit mindenki észrevesz, aki rövidebb-hosszabb időt eltölt egy nyugati egyetemen.

Nem az egyéni képességek különbsége emeli őket magasabbra. A mi oktatóink is vannak annyira tehetségesek, mint ők, a hallgatók képességei pedig talán jobbak is. A különbség a körülményekben van. Nem is annyira az infrastrukturális ellátottságban, hanem a szervezettségben, a célraorientáltságban, a szemléletmódban. Például annak a biztos tudásában, hogy az élet mindennapos vizsgálás, ezért egyben folyamatos tanulás is.

Nem tehetünk mást, *törekszünk a minőségre*. Úgy tapasztaltuk, hogy diplomáinknak jó híre van, a legnevesebb multinacionális cégek is szívesen alkalmazzák az itt végzetteket és elismerően nyilatkoznak e munkájukról. Az élet arra tanít bennünket, hogy hosszú távon a minőség javulása jelzi a fejlődést. Igyekszünk mi is jó tanítványok maradni.

Rece

Ha Önnek már van egy diplomája...

**A Janus Pannonius
Tudományegyetem
Közgazdaságtudományi Kara**

várja az Ön jelentkezését is
szakdiplomát nyújtó posztgraduális
kurzusaira.

Marketing menedzser szakoklevél

Közgazdasági szakokleveles mérnök,
jogász, agrármérnök

MBA

Programtájékoztató és információ:

JPTE Közgazdaságtudományi Kar

dr. Lajtai Jánosné

7622 Pécs, Rákóczi u. 80.

Tel.: (72) 211-433. Fax. (72) 233-129

„Készen áll arra, hogy felvegye a kesztyűt? Ez a program nagy sikereket ígér Önnek, és nagy megterhelést jelent. Gondolja át, és ha úgy dönt, vállalja, szívesen látom akár személyesen is, hogy válaszolhassak az Ön kérdéseire.

*Mi segítünk Önnek, hogy
elkötelezettségének hozadéka
a legnagyobb legyen.”*

Dr. Vörös József
egyetemi tanár, programigazgató